

Предишно Р/О: Ново Р/О:

РЕШЕНИЕ

№ 543**София, 01/15/2014**

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - II колегия, в съдебно заседание на дванадесети декември две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:АННА ДИМИТРОВА**ЧЛЕНОВЕ:**МАРИНА МИХАЙЛОВА

ДИАНА ДОБРЕВА

ИЛИЯНА ДОЙЧЕВА

МАРИЕТА МИЛЕВА

при секретар
на прокурораГригоринка Любенова
Любка Стамоваи с участието
изслуша
докладванотоот председателя АННА ДИМИТРОВА
по адм. дело № 13729/2013.

Производството е по чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационни жалби, подадени от министъра на регионалното развитие и общински съвет - Царево, представляван от председателя му, против решение № 9482/25.06.2013 г. по адм.дело №14767/2008 г. на тричленен състав на Върховния административен съд, второ отделение, с което е отменена заповед №РД-02-14-776/13.08.2008 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството, одобряваща на основание чл.19, ал.3 от ЗУЧК и чл.13, ал.3 от ЗУТ проект за общ устройствен план /ОУП/ на община - Царево, област - Бургас и решението по т.1 от решение №КАЕП-02-25/12.08.2008 г. на НЕСУТРП за приемане на специфични правила и нормативи към него, съгласно приетата графична и текстова част на документацията, неразделна част от заповедта.

Касаторът - министър на регионалното развитие, поддържа в касационната жалба и в съдебно заседание чрез процесуален представител, че обжалваното решение е недопустимо и следва да бъде обезсилено или

алтернативно е неправилно - постановено в нарушение на материалния закон, при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необосновано и следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което се отхвърля жалбата срещу заповедта, ведно със законните последици.

Касаторът - общински съвет - Царево, представляван от председателя му, поддържа в касационната жалба чрез процесуален представител, че обжалваното решение е неправилно - незаконосъобразно и необосновано, иска отмяната му, отхвърляне на жалбата срещу оспорената завед, ведно с всички законни последици. Допълнително в писмени бележки и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител изразява и становище за недопустимост на оспореното решение, иска обезсилването му и прекратяване на производството по делото.

Ответникът по касационна жалба - Сдружение "Асоциация на парковете в България", гр. София, не взема становище по касационните жалби.

Заинтересованата страна - министърът на околната среда и водите, в писмен отговор чрез процесуален представител от 31.07.2013 г. поддържа, че касационната жалба на министъра на регионалното развитие е неоснователна. В съдебно заседание и в писмена защита, без изходящ номер, входирана на датата на съдебното заседание - 12.12.2014 г., процесуалният представител на министъра иска оставяне на решението в сила. След съдебното заседание, на 13.12.2013 г., е постъпила молба от името на министъра на околната среда и водите, подписана със запетая от заместник - министър, с вписана в печата заповед за заместване неприложена към молбата, с която се заявява, че оттегля всички извършени от процесуалния представител действия и поддържа становище изх. № 48 - 00-1116/06.12.2013 г. Според него оспореното решение е незаконосъобразно, следва да бъде отменено и да се отхвърли оспорването срещу заповедта.

Представителят на Върховна административна

прокуратура дава заключение за неоснователност на касационните жалби.

Касационните жалби са процесуално допустими, като подадени в срок и от надлежни страни. Разгледани по същество са основателни по оплакването си за недопустимост на оспореното съдебно решение.

За да постанови обжалваното първоинстанционно решение, тричленният състав на ВАС, се е позовал на задължителното за него на основание чл.235, ал.2 ат АПК, определение №5108/11.04.2013 г. по адм.дело № 2690/2013 г. на Върховния административен съд, петчленен състав, с което е отменено прекратително определение на тричленния съд поради недопустимост на жалбата и делото му е върнато за продължаване на съдопроизводствените действия и произнасяне по същество на жалбата. Съдът е посочил, че оспорената пред него заповед на министъра на регионалното развитие и благоустройството, е издадена на основание чл.19, ал.3 от ЗУЧК и чл.13, ал.3 от ЗУТ и с нея е одобрен проект за общ устройствен план /ОУП/ на община - Царево. Заповедта е издадена от компетентен административен орган, по заместване, от надлежно определен заместник - министър, като не са налице твърдените в първоинстанционното производство основания за прогласяване на нищожността ѝ. Оспореният акт е в изискуемата от закона форма и съдържанието му отговаря на изискванията на чл.59, ал.2, т.1 - 8 от АПК. При издаването му са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, а именно - издателят на оспорената заповед я е издал преди влизане в сила на акта по чл.82, ал.4 от ЗООС - становище по екологична оценка № 1-2/2008 г. на министъра на околната среда и водите, видно образуваното пред ВАС адм.дело №12421/2008 г. на ВАС, пето отделение, по обжалването му. Впоследствие становището е оттеглено от издателя му на основание чл.156 от АПК, което е равнозначно на липса на становище и представлява особено съществено нарушение на процедурата по одобряване на ОУП. Тази липса води и до

материалноправна незаконосъобразност, изразяваща се в одобряване на ОУП без да е налице съществена част от съдържанието му, а именно Екологична оценка за съвместимост в нарушение на чл.19, ал.5, изр.2 от ЗУЧК, както и на чл.125, ал.6, изр.2 от ЗУТ в приложимата редакция. Това е довело и до противоречие с целта на закона.

Настоящата съдебна инстанция намира, че първоинстанцият съд е постановил недопустимо решение, произнасяйки се по същество по недопустима по смисъла на чл.159, т.1 от АПК жалба - а именно срещу акт, който не подлежи на оспорване. Действително тричленният състав е бил длъжен да се съобрази с цитираното от него определение на петчленен състав, отменящо прекратителното му определение, на основание чл.235, ал.2 от АПК като първоинстанционен съд, разглеждащ делото. За настоящата касационна инстанция това определение на друг петчленен състав няма обвързваща сила и същата преценява допустимостта на постановеното решение, както във връзка с изтъкнатите пред нея касационни доводи, така и в рамките на задължителната служебна проверка по чл.218, ал.2 от АПК.

Съгласно чл.127, ал.6 от ЗУТ решението на общинския съвет за одобряване на общ устройствен план е необжалваемо. Необжалваема е и заповедта на министъра на регионалното развитие за одобряване на ОУП след съгласуване с общинския съвет за селищни образувания с национално значение съгласно чл.127, ал.10 от ЗУТ / предишна ал.9/, действали както към момента на издаване на заповедта, така и в настоящия момент. С разпоредбата на чл.215, ал.6 ЗУТ /обн.ДВ бр.87/2010 г./ отново е прогласена необжалваемост на общите устройствени планове. Аналогична разпоредба за необжалваемост съдържа и приложимия специален закон - чл.19, ал.3, изр. 2 от ЗУЧК. Чл.120, ал.2 от Конституцията на РБългария допуска определени административни актове да бъдат изключени от съдебен контрол, а с решение №5/09.05.2006 г. по конституционно дело №1/2006 г. Конституционният съд

е отхвърлили искането за установяване на противоконституционното на чл.127, ал.9, изр.2 от ЗУТ / по настояща номерация - чл.127, ал.10/, като е изложил доводи, че общият устройствен план дава само общите рамки и насоки за изграждане и развитие на съответните територии, поради което принципът на необжалваемост на ОУП по чл.127, ал.6 от ЗУТ и разпоредбата на чл.127, ал.9, изр.2 от ЗУТ не противоречат на Конституцията.

Настоящият съдебен състав не споделя изтъкнатите по делото доводи, че по силата на чл.9, ал.2 от Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпросите на околната среда, ратифицирана от РБългария, жалбите срещу оспорената заповед за одобряване на ОУП следва бъде разглеждана от съда независимо от конституционно събрзната / според решението на КС/ законова клауза за необжалваемост на този вид актове. В чл.9, ал.2 б."b" на Конвенцията е регламентирано право на оспорване за членовете на заинтересованата общественост на решения, действия или пропуски в съответствие с чл.6 от Конвенцията и в случаите, когато е предвидено в националното законодателство. В следващия абзац Конвенцията отново препраща към националното законодателство по въпроса какво представлява достатъчен интерес и нарушение на право. Тоест, когато съдебното обжалване за даден акт е изключено за всички субекти по силата на изрична национална законова норма, в съответствие с КРБ, както е в настоящата хипотеза, текстът на Конвенцията не може да бъде тълкуван като основание за дерогиране на националната разпоредба предвид цитираната кумулативно изискуема предпоставка в чл.9, ал.2 б."b" от Конвенцията за съответствие с националното законодателство.

Предвид изложеното като е постановил решение по недопустима жалба, съдът е постановил недопустимо решение, което следва да бъде обезсилено и производството по делото - прекратено на основание

чл.221, ал.3 от АПК.

Воден от горното петчленният състав на Върховния административен съд, втора колегия

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 9482/25.06.2013 г. по адм.дело №14767/2008 г. на тричленен състав на Върховния административен съд, второ отделение.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Анна Димитрова
ЧЛЕНОВЕ:/п/ Марина Михайлова
/п/ Диана Добрева
/п/ Илияна Дойчева
/п/ Мариета Милева

А.Д.